सिंहो नागानिव क्रुद्धो गमयेत् यमसादनं । न त्वयं निन्दितं कर्म्म कुर्य्यात् पापं कथञ्चन । ४२८५
न च धर्म्मादपक्रामेदच्युतः पुरुषोत्तमः । विदुरेणैवमुक्ते तु केशवो वाक्यमब्रवीत् ।
धृतराष्ट्रमभिप्रेक्ष्य सुहृदां शृण्वतां मिथः । राजन्नेते यदि क्रुद्धा मां निगृह्णीयुरोजसा ।
एते वा मामहं वैनाननुजानीहि पार्थिव । एतान् हि सर्व्वान् संरब्धान्नियन्तुमहमुत्सहे ।
न चाहं निन्दितं कर्म्म कुर्य्यां पापं कथञ्चन । पाण्डवार्थे हि लुभ्यन्तः स्वार्थान् हास्यन्ति ते सुताः ।
एते चेदेवमिच्छन्ति कृतकार्य्यो युधिष्ठिरः । अद्यैव ह्यहमेनांश्च ये चैनाननुभारत । ४२९०
निगृह्य राजन् पार्थेभ्यो दद्यां किं दुष्कृतं भवेत् । इदन्तु न प्रवर्त्तेयं निन्दितं कर्म्म भारत ।
सन्निधौ ते महाराज क्रोधजं पापबुद्धिजं । एष दुर्य्योधनो राजन् यथेच्छति तथाऽस्तु तत् ।
अहन्तु सर्व्वाननयाननुजानामि ते नृप । एतत् श्रुत्वा तु विदुरं धृतराष्ट्रोऽभ्यभाषत ।
क्षिप्रमानय तं पापं राज्यलुब्धं सुयोधनं । सहमित्रं सहामात्यं ससोदर्य्यं सहानुगं ।
शक्नुयां यदि पन्थानमवतारयितुं पुनः । ततो दुर्य्योधनं क्षत्ता पुनः प्रावेशयत् सभां । ४२९५
अकामं भ्रातृभिः सार्द्धं राजभिः परिवारितं । अथ दुर्य्योधनं राजा धृतराष्ट्रोऽभ्यभाषत ।
कर्णदुःशासनाभ्याञ्च राजभिश्चाभिसंवृतं । नृशंस पापभूयिष्ठ क्षुद्रकर्म्मसहायवान् ।
पापैः सहायैः संहत्य पापं कर्म्म चिकीर्षसि । अशक्यमयशस्यञ्च सद्भिश्चापि विगर्हितं ।
यथा त्वादृशको मूढो व्यवस्येत् कुलपांसनः । त्वमिमं पुण्डरीकाक्षमप्रधृष्यं दुरासदं ।
पापैः सहायैः संहत्य निग्रहीतुं किलेच्छसि । यो न शक्यो बलाद्धर्त्तुं देवैरपि सवासवैः । ४३००
तं त्वं प्रार्थयसे मन्द बालश्चन्द्रमसं यथा । देवैर्म्मनुष्यैर्गन्धर्व्वैरसुरैरुरगैश्च यः ।
न सोढुं समरे शक्यस्तं न बुध्यसि केशवं । दुर्ग्राह्यः पाणिना वायुर्दुस्स्पर्शः पाणिना शिखी ।
दुर्द्धरा पृथिवी मूर्द्ध्ना दुर्ग्राह्यः केशवो बलात् । इत्युक्ते धृतराष्ट्रेण क्षत्ताऽपि विदुरोऽब्रवीत् ।
दुर्य्योधनमभिप्रेक्ष्य धार्त्तराष्ट्रममर्षणं ।
विदुरउवाच । दुर्य्योधननिबोधेदं वचनं मम साम्प्रतं । सौभद्वारे वानरेन्द्रो द्विविदो नाम नामतः । ४३०५
शिलावर्षेण महता छादयामास केशवं । ग्रहीतुकामो विक्रम्य सर्व्वयत्नेन माधवं ।
ग्रहीतुं नाशकत्तत्र तं त्वं प्रार्थयसे बलात् । निर्म्मोचने षट्सहस्राः पाशैर्बद्धा महासुराः ।
ग्रहीतुं नाशकंश्चैनं तं त्वं प्रार्थयसे बलात् । प्राग्ज्योतिषगतं शौरिं नरकः सह दानवैः ।
ग्रहीतुं नाशकत्तत्र तं त्वं प्रार्थयसे बलात् । अनेन हि हता बाल्ये पूतना शकुनी तथा ।
गोवर्द्धनो धारितश्च गवार्थे भरतर्षभ । अरिष्टो धेनुकश्चैव चाणूरश्च महाबलः । ४३१०
अश्वराजश्च निहतः कंसश्चारिष्टमाचरन् । जरासन्धश्च वक्रश्च शिशुपालश्च वीर्य्यवान् ।
बाणश्च निहतः सङ्ख्ये राजानश्च निसूदिताः । वरुणो निर्ज्जितो राजा पावकश्चामितौजसा ।
पारिजातञ्च हरता जितः साक्षाच्छचीपतिः । अयं कर्त्ता न क्रियते कारणञ्चापि पौरुषे ।
यद्यदिच्छेदयं शौरिस्तत्तत्कुर्य्यादयत्नतः । एकार्णवे च स्वपता निहतौ मधुकैटभौ ।